

Poněvadž žal. úřad v souladu s těmito úvahami dospěl k témuž závěru, přiznav st-li za sporný rok částečný důchod invalidní ve výši 1.730 Kč 15 h, byla stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

č. 8373.

Váleční poškození: * Ustanovení § 9 zák. č. 142/20 nezakládá pro válečného poškozence nárok na zvýšení důchodu v paragrafu tom uvedené.

(Nález ze dne 21. ledna 1930 č. 772).

V ě c: Rudolf M. v C. (adv. Dr. V. Radimský z Prahy) proti ministerstvu sociální péče (odb. r. Dr. V. Elsnic) o invalidní důchod.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Zem. úřad pro péči o vál. poškozence v Praze přiznal výměrem ze 4. října 1927 Rudolfu M. dle zák. č. 142/20 ve znění zák. č. 39/22 požitky invalidní — — — — —.

Tímto výměrem pozměnil zem. úřad pro vál. poškozence svůj původní výměr z 8. března 1927 potud, že na místo plného 100%ního zvýšení základního invalidního důchodu 2.400 Kč přiznal invalidovi pouze částky odpovídající přiznanému základnímu invalidnímu důchodu.

Nař. rozhodnutím zamítlo min. soc. péče odvolání Rudolfa M. — —

O stížnosti podané do tohoto rozhodnutí nss uvážil: — — — —

Stížnost napadá výrok žal. úřadu, vztahující se na 100%ní zvýšení důchodu po rozumu § 9 zákona požitkového. Ač stížnost výslovně nemluví o zvýšení důchodu, lze námitku stíhající výrok úřadu po této stránce spatřovati ve výtce, že »zákonný nárok st-lův nemůže býti obmezován žádnými výnosy resp. nějakými oběžníky min. soc. péče« a že je výrok úřadu vadným proto, že »místo podle zákona vypočítává mu důchod podle neznámých mu a nepublikovaných oběžníků«.

Námitku tuto nemohl však nss shledati odůvodněnou.

Především přehlíží st-l, pokud běží o zvýšení invalidního důchodu po rozumu § 9 zák. č. 142/20 resp. č. 39/22, jehož sluší obdobně použití i na invalidu poválečného, o něhož jde v daném případě (sr. § 2 zák. č. 41/22), že invalidům nepřísluší právní nárok na přiznání zvýšení dle cit. § 9. To vyplývá zřejmě z textace tohoto předpisu, podle něhož invalidům tam blíže vytčeným může min. soc. péče v dohodě s min. fin. zvýšiti základní invalidní důchod o 50%, pokud se týče až o 100%. V daném případě se tak stalo výnosem min. soc. péče z 25. srpna 1924, který povolil v dohodě s min. fin. st-li počínaje dnem 1. května 1924 prozatím na dobu 3 let 100%ní zvýšení, připojil však zároveň, že se tak děje jen za podmínek a předpokladů uvedených ve výn. min. fin. z 27. dubna 1923, jak byl intimován zem. úřadu výnosem z 19. června 1923.

Je sice pravda, že zem. úřad podle spisů správních neintimoval st-li obsah shora cit. výnosů, obmeziv se na pouhou citaci výnosu min. soc. péče z 25. srpna 1924. Žal. ministerstvo však sdělilo st-li v podstatě

obsah posléz cit. výnosu min. soc. péče, jakož i obsah podmínek vyslovených min. fin. a pro tento spor směrodatných, zejména podmínky, že invalidům, kteří mají propůjčenou trafikou, bude od zvýšeného důchodu odečtena v době od 1. února 1922 nadále ona částka čistého výnosu, o niž tento převyšuje základní invalidní důchod s příslušnou drah. přírůžkou a příplatky.

St-li dostalo se tedy žal. úřadem dostatečného sdělení o obsahu a rozsahu povoleného zvýšení dle § 9 zák. a bylo mu tak umožněno, aby ve stížnosti k nss-u své námitky uplatnil. Neobstojí tedy výtka vadnosti řízení.

Neobstojí však ani výtka nezákonnosti. Nemá-li podle hořejších výkladů invalida ex lege právního nároku na přiznání zvýšení dle § 9 zák., nemůže se cítit zkrácen ve svých subj. právech tím, že zúčastněná min.-a rozhodující o tomto zvýšení připojila k povolení určité podmínky a modifikace, jak jsou uvedeny v nař. rozhodnutí. Tu neběží o libovolné omezování zákonného nároku, jak mylně se domnívá stížnost, nýbrž o oprávnění úřadu, pohybující se v mezích předpisu § 9.

Mohlo proto povolené zvýšení základního invalidního důchodu býti učiněno závislým také na podmínce uvedené v nař. rozhodnutí pod čís. 2, aniž tím bylo zasaženo do nějakého nároku, st-li zákonnou normou přiznaného. Důsledkem toho nelze shledati ani nezákonnou aplikaci této podmínky na daný případ, přiznal-li žal. úřad ex titulo zvýšení nikoli celý peníz 2.400 Kč, odpovídající základnímu invalidnímu důchodu, nýbrž částky nižší, vypočtené po rozumu podmínky pod č. 2 vytčené, při čemž bylo uváženo, že stížnost ani nevytýká, že výnos trafiky st-li propůjčené byl za sporná léta zjištěn nesprávně, naopak sama vychází z čistého příjmu z trafiky úřadem zjištěného.

Č. 8374.

Váleční poškozenci: I. Nárok na vdovský a sirotčí důchod po válečném poškozenci je podmíněn příčinnou souvislostí mezi poraněním utrpěným ve službě vojenské, po případě mezi nemocí získanou nebo zhoršenou v této službě a mezi skutečností, která způsobila fyziologickou příčinu invalidovy smrti, a to i tehdy, bylo-li manželství uzavřeno již ve stavu invalidity. — II. Nárok ten je proto vyloučen, nastala-li smrt invalidy zavražděním.

(Nález ze dne 21. ledna 1930 č. 859.)

Prejudikatura: Boh. A 4916/25.

Věc: Terezie P. a spol. v K. proti ministerstvu sociální péče (odb. r. Dr. V. Elsnic) o důchod válečných poškozenců.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Výměrem zem. úřadu pro péči o vál. poškozence pro Slov. v Bratislavě z 1. května 1921 přiznal jmenovaný úřad manželce st-lčinu Štěpánu P., obuvníku ve Sv., invalidní důchod ročních 1800 Kč